

צייד המכשפות על הקצינים

הבכירים בצה"ל הפך

למישחק החברה הישראלית

האלוף טמיר קיבל את הרביסרן של הג"א בטלפון. "האם פעלת לפי חוקת השיפוט?" שאל אותו לגבי מישפטו של ג'קי. "כן, השיב הרס"ג. "האם העמדת אותו על זכותו לבקש לא להישפט בפניך?" "כן, השיב הרס"ג. "הוא לא ביקש זאת!"

"אם כך, העניין גמור", פסק האלוף טמיר, וסיים את השיחה. ייתכן שהפרשה היתה מסתיימת בכך, לפחות לגבי האלוף טמיר. שכן ג'קי סרב להשלים עם עונשה-מאסר של 21 יום ש-הופעל נגדו, לדעתו שלא בצדק. הוא ביקש את התערבותו של מפקד-היחידה, שהוא ב-מיקרה ראש עיריית גבעתיים, קובה קרייזר. מן בעורת ידיו מישפטו, שבא לעזרתו, ניסה ג'קי להוכיח כי העונש הוטל עליו שלא כדין. אחרי התרוצצויות רבות, הגיע ג'קי עד לנשיאו החדש של בית-הדין לעיר עורים של צה"ל, תת-אלוף דני מט. זה

האלוף טמיר. "עומדים לשלוח אותי ל-21 ימי מאסר", סיפר לו. כששאל אותו האלוף טמיר אם תבע להישפט בפני שופט-צבאי אחר, הודיע לו ג'קי כי אכן עשה זאת, אלא שהשופט סירב לכך.

הטעויות גררו

מישפטים-בשרשרת

ג'קי לא דייק ביותר בדבריו, אם ל-השתמש בלשון המעטה. כאשר צילצל לראשונה לאלוף טמיר, היה זה כבר אחרי שהופיע בפני השופט והסכים להישפט בפניו. הוא ניצל הפסקה שעשה השופט במהלך המישפט כדי להחליט על גור-הדין, ולבקש עצה מטמיר. כשחזר אל השופט, נמסר לו כי גור-דינו הוא הפעלת עונש 21 ימי המאסר-עליתנאי שהיו תלויים נגדו. אבל האלוף טמיר לא ידע על כך. הוא הבין, על-פי דבריו של ג'קי, כאילו נמנעה ממנו זכותו לדרוש מישפט בערכאה

האלוף אברהם טמיר

תפוס את האלוף!

היפנה אותו ליועץ המישפטי של פרקליטות מחוז המרכז, כדי שיבדוק את טענותיו (המשך בעמוד 35)

גבוהה יותר. זה נראה לו כהריגה מחוקת השיפוט הצבאית, והוא ביקש להעמיד את השופט הצבאי על ההליכים המקובלים.

שלו. הוא הועבר בשירות-המילואים מ-יחידה קרבית ליחידת הג"א. בתחילת החזר דש קיבל ג'קי צורקריאה להתייצבות מיר-לואים במשרדי יחידתו, הנמצאים בלב תל-אביב. לא היתה זו קריאה לשירות מילואים, אלא להתייעבות קצרה, שנועדה לעדכן פירוט-רישום וליטול טביעת-אצבעות מהיילי היחידה, בהתאם למדיניות החדשה שהונהגה בצה"ל.

ג'קי רונן לא התייצב כנדרש ביחידתו. הוא קיבל זימון נוסף להתייצבות. כשהגיע למשרדי היחידה, הסתבר לו כי הוא נקרא למישפט על אי-התייצבות. ג'קי היה מבוהל, והיו לו סיבות טובות לכך. בתיקו האישי היה תלוי ועומד נגדו עונש מאסר על תנאי ל-21 יום, אחרי שהורשע באשמת אי-התייצבות ליחידתו ב-7 באוקטובר, היום השני למלחמת יום-הכיפורים. לטענתו, הוא אכן התייצב ביחידה, אך שכת להיר"ם. היה ברור לו כי אם יורשע גם הפעם, ניתן יהיה להפעיל נגדו את עונש המאסר-על-תנאי. סיבה נוספת להתרגשותו היתה העובדה, שהקצין בפניו עמד להישפט, רביסרן במילואים, לא נראה לו כמי שיכול להשפוט אותו. אותו קצין הוא שותף במועד דון-לילה, ולטענתו של ג'קי, יש ביניהם מחלוקת בעניין אישי שאינו נוגע לצה"ל.

ג'קי חיפש אחר מישהו שאליו יוכל לפנות כדי לקבל עצה כיצד לנהוג. הוא התקשר עם האלוף טמיר, וסיפר לו את בעייתו. האלוף טמיר אינו חבר של ג'קי, הוא גם אינו נימנה עם אותם קציני צה"ל הנוהגים לטעוד במסעדתו. היכרותם היא היכרות שיטחית, באמצעות ידידים משותפים.

ייתכן שמישהו אחר, במקומו של האלוף טמיר, היה טורק את האפרכסת בפניו של ג'קי. אבל אלה המכירים את האלוף טמיר, יודעים להעיד על אור-רוחו ועל נכונותו לעזור תמיד. כששמע את בעייתו של ג'קי, שטען בפניו כי הוא חושש מהמישפט, יעץ לו עצה ידידותית. כל הייל בצה"ל, המועמד למישפט, רשאי לסרב להישפט בפני השופט שנקבע לו, ולדרוש ערכאה שיפוטית גבוהה יותר. זוהי זכותו הטבעית של כל חייל, וכל שופט צבאי חייב להוד כירה לנאשם. האלוף טמיר יעץ לג'קי להשתמש בזכותו זו, אם הוא חושש ל-הסתיידן, ולבקש שופט אחר. כעבור כחצי שעה צילצל ג'קי שוב אל

אלוף אברהם (אברהם) טמיר, ראש אגף-התיכונן במטה-הכללי, הוא מהאלופים הפחות-מפורסמים בצה"ל. תפקידו הפיקודי האחרון בצה"ל היה לפני 21 שנה, ומאז הוא משמש בתפקידי מטה בכירים, שהפעילות בהם רחוקה מזרקורי הפירסומה. גם בתפקידו הנוכחי, אליו הגיע אחרי מלחמת יום-הכיפורים, עוסק האלוף טמיר בן ה-50, מהמבוגרים ש-בקציני צה"ל, בנושאים שהצינעה והאיפול יפים להם. ניתן להגדיר את תפקידו רק כמוח המתכנן שמאחרי הקלעים של צה"ל. הישגיו בתחום זה, תרומתו החשובה לצה"ל והשפעתו, אינם ניתנים להערכה גלווייה. מטבע הדברים הוא שמי שהוגדר על-ידי רבים כ-ממוח המבריק ביותר של צה"ל, הוא לגבי רבים בבחינת אלוף אלמוני.

השבע זכה האלוף טמיר להתפרסם ערימה של בוך הוטחה לעברו על-ידי אחד העיתונים שפירסם ידיעות שקר, כאילו ניסה האלוף טמיר להתערב ולהשפיע על מהלך מישפטו של חייל-מילואים שהועמד למישפט צבאי. למחרת היום תיקן אותו עיתון את הידיעה, אלא שבינתיים כבר הוכתם שמו של האלוף, ובתודעת הציבור, שאינו יודע על פעילויותיו האחרות, נקשר שמו עם מעשה שלילי.

מעבר למשמעות שיש לפרשה זו לגבי האלוף טמיר עצמו ומעמדו, היא מהווה סימפטום מדאיג ל-צייד המכשפות שהפך אופנה בחברה הישראלית. אחרי פרשת ה-שכנים של האלוף אלי זעירא, מצביעה פרשה זו כי האופנה של חיפוש פגמים, חריגים ושחיתויות אצל הקצינים הבכירים של צה"ל, הפכה למישחק החברתי הפופולארי ביותר בישראל.

האלוף התבקש

לעוץ עצה

ב-25 באוגוסט ישב האלוף טמיר בלישכתו, כאשר צילצל הטלפון. מר-צידו האחר של הקו נשמע קול נרגש ומבוהל. היה זה קולו של ג'קי רונן, בעל המזללה בשדרות ח"ג בתל-אביב, המשמל שת כאחד ממקומות-המיפגש החברתיים של העיר.

ג'קי רונן אינו בעל דרגה צבאית. אחרי שבגיל 31 קיבל את התקף-הלב הראשון

ג'קי רונן ואשתו